

De geest van de Eenzame Wolf

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De geest van de
Eenzame Wolf*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1955

© J. Nowee, 1955

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1012 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 1126 3 (hardback)

ISBN 978 90 499 1074 7 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Het begon met een brief

Als iemand aan Arendsoog had gezegd, dat hij ooit nog eens in Canada terecht zou komen, dan had hij zeker ongelovig geglimlacht.

En toch bevond Arendsoog zich bij de aanvang van dit verhaal in het stadje Monserre, in het hartje van Canada.

Maar eer het zover was...

Het begon met een brief.

‘Wat moet ik nu in ‘s hemelsnaam met een bonthandel beginnen!’ riep Arendsoog uit.

‘Wat zeg je?’ vroeg zijn moeder, Mrs. Stanhope, verrast.

‘Een bonthandel,’ herhaalde Arendsoog.

‘Wat wou je daarmee?’

‘Dat vraag ik me ook af, moeder.’

‘Maar hoe kom je daar dan aan?’

‘Die heb ik geërfd.’

Mrs. Stanhope liet het naaigoed, dat ze onderhanden had, in haar schoot vallen. Ze keek haar zoon met open mond aan.

‘Wat vertel je me nu?’ bracht ze er eindelijk uit.

‘Het is toch waar,’ lachte Arendsoog. ‘Ik heb hier een brief van een zekere notaris Panier uit Monserre, in Canada. Hij schrijft me, dat iemand mij een bonthandel heeft nagelaten.’

‘Wie?’ vroeg Mrs. Stanhope nieuwsgierig.

‘Dat zou ik ook wel eens willen weten,’ antwoordde Arendsoog.

‘Maar hij vertelt het er niet bij. Hij schrijft letterlijk:

‘Er zijn omstandigheden, die mij noodzaken. U nog niet van alles op de hoogte te brengen. Ik zou gaarne zien, dat U zich zo spoedig mogelijk met mij in verbinding stelde. Het liefst had ik, dat we de zaken mondeling konden bespreken. Indien het U mogelijk is, naar Monserre over te komen, dan zal ik U gaarne op mijn kantoor ontvangen. Monserre is per spoor te bereiken vanaf Fort Smith.’

‘En dat is het,’ besloot Arendsoog.

‘Ik moet zeggen, het is allemaal heel erg vaag,’ vond zijn moeder. ‘En wat ben je nu van plan?’

‘Om u de waarheid te zeggen, had ik er nog niet verder over nagedacht. Ik zou werkelijk niet weten, wat ik met die erfenis moest beginnen. Ik voel er veel voor, om die notaris terug te schrijven, dat ik er van af zie.’

‘Waar wou je van af zien?’ klonk plotseling de stem van zijn zuster Ann, die juist binnen kwam.

Arendsoog vertelde het haar.

‘O, maar dat zou ik nooit doen!’ riep ze opgewonden. ‘Daar is vast iets geheimzinnigs mee, Bob! Als ik jou was, ging ik er vast heen!’

‘Je doet, of het een uitstapje van een paar dagen is,’ spotte Arendsoog. ‘Misschien ben ik wel maanden lang weg.’

‘Wat geeft dat? Je ziet nog eens iets van de wereld. Tot nog toe ben je niet verder geweest dan ons Arizona en af en toe in Mexico. Hè, ik wou, dat ik mee kon!’

‘Dat is uitgesloten,’ merkte haar moeder op. ‘Zo’n lange reis, en wie weet wat voor gevaren...’

‘Jullie doen, alsof ik al besloten heb te gaan,’ lachte Arendsoog.

‘Ik zie aan je gezicht, dat je dat inderdaad van plan bent,’ glimlachte Mrs. Stanhope.

‘Witte Veder gaat zeker mee?’ wilde Ann weten.

‘Als ik ga, neem ik hem natuurlijk mee,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar werkelijk, ik moet er eerst nog eens ernstig over nadenken. En ik wil het ook met Witte Veder en Jim bespreken.’

Hij stond op en liep naar buiten, om zijn Indiaanse vriend en zijn voorman op te zoeken. Hij vond ze bij de corral, waar ze een paar nieuwe paarden keurden. Toen hij hun verteld had, wat er aan de hand was, zei Witte Veder als gewoonlijk in het eerst niets, maar Jim schudde bedenkelijk het hoofd.

‘Er zit een luchtje aan, Bob,’ zei hij. ‘Ik zou zeggen, dat je je tijd wel beter kunt gebruiken, dan helemaal daar naar het noorden te gaan om een zootje bontvellen in ontvangst te nemen.’

‘Nou, zo eenvoudig is het niet,’ lachte Arendsoog. ‘Dan had die notaris het me wel geschreven. Wat me het meeste dwars zit, is, dat hij me niet dadelijk de naam wil laten weten van de man, die me die bonthandel heeft nagelaten. Ik ben het met je eens, dat het niet allemaal zuivere koffie schijnt. En daarom voel ik er veel voor, het eens nader te onderzoeken.’

‘Je moet het tenslotte zelf weten,’ bromde Jim, ‘maar ik vind het zonde van de tijd en het geld. Zeg jij nou ook eens wat, Witte Veder! Kan hij niet veel beter thuis blijven?’

‘Mij graag mee willen gaan, als mogen,’ antwoordde Witte Veder kalm.

‘Nou breekt me de klomp!’ barstte de oude voorman uit. ‘Die is al net zo nieuwsgierig als zijn vriend. Wel, als jullie dan met alle geweld je leven wilt wagen in dat barre noorden, dan moet je het zelf maar weten. Man, het kan daar vriezen, dat de mussen dood van het dak vallen!’

‘We zijn op het ogenblik in het voorjaar,’ merkte Arendsoog op.

‘Tegen dat wij in Canada aankomen, is ook daar de winter voorbij en vriest het niet meer. Zoveel weet ik er wel van, hoor.’

‘Maar je bent toch niet van plan, om al dadelijk te gaan?’ wierp Jim tegen. ‘Man, straks begint de voorjaars-round-up (veetelling) en dat wil je toch niet helemaal aan mij alleen overlaten? Niet, dat ik het teveel werk zou vinden, en dat ik het niet klaar zou spelen, maar waar haal ik vertrouwde hulp vandaan? Die cowboys van tegenwoordig zijn geen sikkepit meer waard. Je kunt ze nooit iets zelfstandig laten doen. En je zult toch van mij niet verlangen, dat ik op vijf, zes plaatsen tegelijk zal zijn.’

Arendsoog werd er verlegen onder. Hij stak spontaan zijn voorman de hand toe, en klopte hem geruststellend op de schouder.

‘Zover had ik niet nagedacht, Jim,’ zei hij. ‘Natuurlijk moet eerst die round up achter de rug zijn. Als die notaris zo lang niet kan wachten, dan kan ik er ook verder niets aan doen. Afgesproken, we gaan later.’

Het was een lange reis geweest en het viel zeker niet mee. Ze voelden zich vaak als katten in een vreemd pakhuis, als ze in die grote steden moesten overnachten. Maar Arendsoog had wel voor hetere vuren gestaan, en samen met Witte Veder, die onder geen enkele omstandigheid zijn kalmte verloor, sloeg hij er zich dapper doorheen.

En zo waren ze dan eindelijk in Monserre aangeland. Hun verschijning wekte in het stadje heel geen opzien. In de korte zomer van het noorden liepen wel meer mannen zo gekleed als Arendsoog. Straks zouden ze hun bontjassen en mutsen en zware laarzen weer opzoeken, als de ‘lange meeuw, kwam, en de temperatuur tot ver onder het vriespunt zou gaan dalen.

Een welwillende voorbijganger wees hun de weg naar de straat, waar

het kantoor van notaris Panier gevestigd was, en toen ze daar door een klerk werden aangediend, ontving de rechtsgeleerde ze dadelijk.

‘Monsieur Stanhope?’ vroeg hij, van de een naar de ander kijkend.

‘Die ben ik,’ antwoordde Arendsoog. ‘Dit is mijn vriend Witte Veder.’

Panier schudde beiden de hand en wees naar een paar gemakkelijke stoelen.

‘Gaat u zitten, gaat u zitten!’ riep hij druk.

Hij greep in een la van zijn bureau en bracht een kistje sigaren te voorschijn.

‘Dank u,’ wees Arendsoog af. ‘Ik draai liever een sigaret, als u er niets op tegen hebt.’

‘Ga gerust uw gang,’ zei Panier, terwijl hij zelf een sigaar opstak, nadat ook Witte Veder bedankt had. ‘En nu ter zake, als u het goed vindt.’

‘Graag,’ antwoordde Arendsoog. ‘Daar komen we immers voor.’

‘Wel, monsieur Stanhope,’ begon de notaris, ‘zoals ik u dan schreef, heeft iemand u een bonthandel nagelaten. Kent u een zekere Dan Stevens?’

Arendsoog rees verrast half op uit zijn stoel.

‘Dan Stevens?’ riep hij uit. ‘Natuurlijk ken ik die. Als u tenminste dezelfde bedoelt. Ik heb vroeger een paar keer met een goudzoeker te maken gehad, die zo heette.’

‘Dat is hij,’ zei Panier. ‘Hij heeft me vaak over u gesproken, en zo doende weet ik ook, wat u voor hem gedaan hebt. Het was zijn wens, u uit dankbaarheid zijn hele bezit na te laten.’

‘Wanneer is hij gestorven?’

‘Enkele dagen voor ik u schreef, in het begin van april dus. De koorts kreeg hem te pakken, en daar hij niet zo jong meer was, kon hij de ziekte niet overwinnen. Hij had zijn geld geheel in een bonthandel gestoken, die behoorlijk ging.’

‘U zegt ging?’

‘Ja, tot tegen het einde van het vorige jaar. En nu kom ik tot de eigenlijke reden, waarom ik u vroeg, hierheen te komen. Stevens heeft mij meermalen verteld, dat u zo uitstekend raadsels kunt oplossen. Welnu, monsieur, hier staat u voor een geweldig raadsel.’

* Zie o.a. ‘Arendsoog, en ‘Witte Veder’.

Arendsoog boog zich geïnteresseerd naar voren.

‘En welk is dat raadsel dan?’

‘Stevens liet u de handelspast na, op voorwaarde, dat u de oorzaak zou opsporen van de verliezen, die hij de laatste tijd van zijn leven heeft geleden. Hij had allang zijn testament gemaakt. Ik wist dus al, dat u zijn erfgenaam zou zijn. Maar kort voor zijn dood schreef hij mij een brief, waarin hij mij verzocht, u deze voorwaarde te stellen. Hij legt u dus niet als plicht op, dit raadsel uit te zoeken. U kunt de erfenis weigeren en weer teruggaan naar uw ranch.’

‘Stevens wist wel beter, Mr. Panier,’ glimlachte Arendsoog.

‘Zelfs al zou ik het niet aan zijn nagedachtenis verplicht zijn, dan nog trekt ieder raadsel mij aan. Het is zo langzamerhand een ware hobby van me geworden, iedere puzzle die op mijn weg komt, op te lossen. Maar ik zal er toch eerst wat meer van dienen te weten.’

Panier haalde met een breed gebaar de schouders op.

‘Mais oui, monsieur,’ (natuurlijk) zei hij, ‘dat begrijp ik volkomen. Helaas echter weet ik er ook niet veel meer van. Het enige wat ik u kan vertellen is, dat de Indianen, die in het gebied rondom de post wonen, ofwel niet hun vallen gaan zetten, of hun bont brengen naar een post, die zeker een kleine honderd kilometer naar het noorden ligt.’

‘Dat is heel vreemd. En hebben ze Stevens nooit gezegd, waarom ze dat doen?’

‘Waarschijnlijk wel. Maar dat heeft hij mij nooit verteld. Misschien is hij er pas achter gekomen, toen hij al ziek was, en geen gelegenheid meer had, mij te schrijven.’

‘Wie beheert nu de post?’

‘Er is daar een klerk, een zekere Pierre Coutau, Van hem kreeg ik het bericht, dat Stevens dood was. Misschien wordt u door hem wat wijzer, De beste raad die ik u geven kan, is dan ook: ga er heen.’

‘Dat ben ik ook stevig van plan. Ik zou alleen nog willen weten: waar ligt die post, en hoe kom ik daar?’

‘De post is gevestigd aan de Blackwaterrivier, een behoorlijk eind naar het noorden. En hoe u daar komen kunt? Wel, daar heb ik in voorzien. Ik zal u in contact brengen met Lange Jules, een halfbloed, die af en toe wel wat eigenaardig doet, maar die u volkomen kunt vertrouwen. Hij kent het gebied van de Blackwaterrivier op zijn duimpje.’

‘Goed,’ dankte Arendsoog. ‘Hoe eer u die Jules laat komen, hoe liever ik het heb. Ik wil liefst zo weinig mogelijk tijd verloren laten gaan.’

‘Daar doet u goed aan, monsieur,’ prees de notaris. ‘De zomer is

hier maar kort. Wacht u te lang, dan zal de eerste meeuw gaan vallen, en in die overgangperiode is het reizen niet aangenaam. Dan zou u dus weer moeten wachten, tot u per slede kunt gaan. Waar logeert u?’

‘In het hotel bij het station.’

‘Ik zal Jules daarheen zenden. En dan nog iets.’

Arendsoog, die al was opgestaan, keek hem vragend aan.

‘Ik ben erg nieuwsgierig, welk geheim daar schuilt,’ glimlachte de notaris verlegen. ‘Zou het van u teveel geveerd zijn, mij te laten weten, welke oplossing u gevonden hebt?’

‘Helemaal niet,’ stemde Arendsoog ogenblikkelijk toe. ‘Ik acht het zelfs mijn plicht, u de bewijzen te komen brengen, dat ik recht heb gekregen op de erfenis. Eerder zou ik de overdrachtspapieren maar niet in orde maken. Het enige wat u me nog mee moet geven, is een bewijs, dat ik het recht heb, om me daar met de gang van zaken te bemoeien. Voor die Pierre Coutau.’

‘Daar had ik al aan gedacht,’ zei Paaier, terwijl hij een la opentrok. ‘Kijk u eens. Deze volmacht overhandigt u maar aan Coutau.’

En met een ‘bon voyage et bonne chance’ (goede reis en veel geluk) liet hij hen gaan.

HOOFDSTUK 2

Blackwaterpost

Ze zaten aan hun avondmaal, toen een lange kerel de eetzaal van het hotel kwam binnen stappen. Hij was gekleed in een pak van buckskin, had zware laarzen aan de voeten en een muts van beverbont op het hoofd.

Hij bleef een ogenblik bij de deur staan en keek zoekend de zaal rond. Dan kwam hij regelrecht op Arendsoog toestappen.

‘Monsieur Stanhope?’ vroeg hij, zonder zijn pijp uit de mond te nemen.

‘Die ben ik,’ antwoordde Arendsoog.

‘Goed,’ ging de man verder. ‘Ik ben Jules. Monsieur Panier heeft me gezonden. Dat is u bekend?’

‘Het is in orde,’ zei Arendsoog. ‘Wil je een stukje mee eten?’

‘Dank u, monsieur, ik heb al gegeten. Maar eet u rustig af. Lange Jules beschikt over een eindeloos geduld.’

Toen ze klaar waren, nam Arendsoog Jules mee naar hun gemeenschappelijke kamer. Er waren maar twee stoelen, en daarom ging Witte Veder op het bed zitten.

‘Heeft Panier je verteld, waar het om gaat?’ begon Arendsoog. ‘Oui, monsieur. Hij wil, dat ik u naar de Blackwaterpost begeleid.’

Maar voor ik daar aan begin, zal ik eerst wat meer moeten weten. Het is namelijk geen peuleschilletje, om daar te komen. Kunt u met een kano overweg?’

‘Ik heb er wel mee gevaren,’ bevestigde Arendsoog. ‘Maar daar is ook alles mee gezegd. Op de rug van een paard zal ik me beter thuisvoelen, denk ik.’

‘U komt uit het zuiden?’

‘Helemaal uit het zuiden van de Verenigde Staten, uit Arizona, als je weet, waar dat ligt.’

Jules schudde het hoofd.

‘Zal wel heel ver weg zijn,’ zei hij. ‘Ik heb er nog nooit van gehoord. Is het daar warm?’

‘In de zomer is het daar bar heet,’ antwoordde Arendsoog.
‘Maar ‘s winters kan het ook bar koud zijn.’
‘Zo koud, dat je ‘s nachts dood vriest, als je niet oppast?’
‘O nee, zo’n vaart loopt het niet,’ lachte Arendsoog.
‘Dan is het ook niet bar koud,’ deed Jules de zaak af. ‘Als u hier blijft tot de winter, zult u wel iets anders meemaken.’
‘Nou, vermoedelijk zal dat wel het geval zijn. Ik heb daar in die handelspost het een en ander op te knappen, dus dat kan wel enige tijd duren.’
‘Wat moet u daar doen?’ vroeg Jules, een weinig achterdochtig.
‘Een geheim oplossen.’
‘Het geheim, waar Stevens zich zo bezorgd om maakte?’
‘Juist.’
‘Pas dan op, monsieur. Ik zou haast zeggen, als u er van buiten kunt, ga er niet heen. Bemoeit u zich liever niet met dat geheim.’
‘Waarom niet?’
‘Het zou uw dood kunnen zijn.’
‘Maar ik moet me er mee bemoeien. Je weet toch, dat Stevens dood is?’
‘Zulk een nieuwtje blijft niet lang verborgen in deze streken.’
‘Ik ben zijn erfgenaam.’
Jules trok bedachtzaam aan zijn pijp en verspreidde grote rookwolken om zich heen. Hij keek Arendsoog van onder zijn zware wenkbrauwen lange tijd aan.
‘Wel,’ zei hij eindelijk. ‘niets belet u toch. om die erfenis af te wijzen.’
‘Stevens was een heel goede vriend van mij,’ antwoordde Arendsoog eenvoudig. ‘Hij wilde. dat ik het raadsel zou oplossen. En of er nu al gevaar aan verbonden is. ik ga er heen. Maar als je je daar zo bezorgd om maakt, dan moet je ook weten. wat er daar aan de hand is.’
‘Heeft monsieur Panier u daar niets over verteld?’
‘Hij wist het zelf niet.’
‘Zo.’
Weer bleef hij lange tijd voor zich uit zien, zonder iets te zeggen.
‘Wel...’ drong Arendsoog aan.
Maar Jules schudde het hoofd.
‘Ik spreek er liever niet over,’ zei hij ten slotte. ‘Ik ben niet gauw bang, maar daar in Blackwater...’
Arendsoog haalde de schouders op.
‘Ik zal niet verder aandringen,’ besloot hij. ‘We zijn eigenlijk helemaal afgedwaald. Wat wou je nog meer weten?’

Het leek wel, of Jules verlicht adem haalde.

‘De reis zal gedeeltelijk per kano gaan,’ zei hij vlug. ‘Maar we zullen ook hele einden moeten lopen. Kunt u lopen?’

‘Dat zal wel gaan,’ meende Arendsoog.

‘Maar dan toch zeker niet met die laarzen aan,’ merkte Jules keurend op.

Arendsoog keek teleurgesteld. In plaats van de laarzen die hij gewoonlijk droeg, en welke voorzien waren van hoge hakken, om gemakkelijker in de stijgbeugels te kunnen haken, had hij er nu met platte hakken aan. Maar ook deze konden dus blijkbaar hier geen dienst doen.

‘Uw vriend heeft heel wat beter schoeisel,’ ging Jules verder.

‘Op die mocassins kom je goed vooruit. Voor u zullen we echter een paar zware laarzen kopen, zoals ik hier aan heb. Als u er werkelijk een dagmars mee moet afleggen, zult u wel merken, dat ik gelijk had. En dan die kleren! Die zijn hier niets waard!’

‘Ik zou toch zeggen, dat ze uit stevige stof zijn gemaakt,’ wierp Arendsoog tegen ‘Je vergist je er gauw in, hoor.’

‘O, ik geef het graag toe. En zo’n shirt is in deze tijd van het jaar nog wel te doen. Maar over een paar weken kan het ontzettend koud worden ‘s nachts. We zullen van alles moeten kopen: slaapzakken, dekens, plunjezakken, om onze spullen in te doen, bijlen, levensmiddelen.’

‘Geen tent?’

‘Liever niet. Bent u niet gewend, om in de open lucht te overnachten?’

‘O, daar kunnen we best tegen. Maar als het regent, zal het niet aangenaam zijn zonder een dak boven je hoofd.’

‘We zullen trachten, voor de herfstregens binnen te zijn. Hoe minder bagage, hoe beter. Vooral, daar we de kano ook vaak te dragen krijgen.’

‘Slepen we die dan overal mee?’

Jules keek Arendsoog medelijdend aan.

‘Weet monsieur dan niet, dat de Blackwater vol stroomversnellingen zit, en dat er verscheidene bij zijn, die eenvoudig niet bevaren kunnen worden?’

‘Je vergeet, dat ik voor de eerste keer in deze streken kom,’ verdedigde Arendsoog zich.

‘We zullen genoodzaakt zijn, de kano om die stroomversnellingen heen te dragen,’ legde Jules nu uit. ‘Hoe staat het met uw vuurwapens?’

‘O, die zijn wel in orde,’ antwoordde Arendsoog. ‘We hebben goede revolvers en verdragende karabijnen.’

‘Goed, we zullen ze waarschijnlijk nodig hebben. Om gewicht te sparen, nemen we alleen de hoogst noodzakelijke levensmiddelen mee, en gaan onderweg op jacht. Wanneer kunt u klaar zijn om te vertrekken?’

‘Ieder ogenblik. Ik zou zeggen, zodra de inkopen gedaan zijn. Wil jij je daarmee belasten, Jules?’

‘Best. Maar het is beter, als u meegaat. Dan kunt u zelf zien, wat u krijgt. Schikt het u, om nu dadelijk te gaan? Dan hebben we morgen de hele dag, om alles in te pakken.’

In het warenhuis, waar Jules ze heen bracht, konden ze alles kopen, wat ze voor deze reis nodig hadden. Zelfs de kano. Het was maar goed, dat Jules het oppertoezicht hield op de aankoop, anders zou Arendsoog in zijn onervarenheid menigmaal ondeugdelijk materiaal gekocht hebben. Nu werd van alles het beste gekozen, vooral, toen Jules van Arendsoog de verzekering kreeg, dat hij niet op geld behoefde te zien. De halfbloed maakte er geen misbruik van en probeerde bij alles zelfs nog af te pingelen.

Twee dagen later vertrokken ze voor hun tocht over de Blackwater-rivier naar de handelspost. Arendsoog en Witte Veder maakten toen voor het eerst kennis met de machtige natuur van het noorden, welke ze tot nog toe alleen vanuit de trein hadden gezien. Het ging stroomafwaarts, maar toch deden hun armen pijn van het

onafgebroken peddelen. er waren stroomversnellingen, die er angstwekkend uitzagen, maar die Jules toch niet de moeite waard vond, om over land te trekken. Dan zat hij met zijn peddel achterin te sturen, terwijl Arendsoog of Witte Veder met een lange stok voorin gereed stond, om mogelijke aanvaringen met vlijmscherpe rotspunten te voorkomen. En telkens weer slaakten ze een zucht van verlichting, als ze zo'n stroomversnelling veilig gepasseerd waren.

De meeste tijd verloren ze, als ze soms over een grote afstand hun bagage en de kano moesten dragen, omdat de rivier plotseling onbevaarbaar was. Daartoe moesten ze enkele keren heen en weer lopen, vaak door dicht kreupelhout.

Hun slaapzakken hadden ze niet voor niets meegenomen, want de nachten waren vinnig koud. 's Avonds zaten ze behaaglijk bij hun hoog opvlammend kampvuur, terwijl Jules op gedempte toon vertelde

van de wijze, waarop de pelsdieren in de klemmen gevangen werden terwille van hun waardevolle vacht.

‘Kijk,’ wees Jules op zekere morgen, toen ze al een paar weken op weg waren, ‘de winter is op komst. Daar gaan de wilde eenden.’

Hoog in de lucht trokken ze voort, de onafzienbare vluchten wilde eenden, op weg naar het zuiden. Maar zij waren niet de enige voortekenen van de naderende winter. De mannen konden het ook zien aan de herfstkleuren van de bladeren, die van de bossen een toverachtig sprookje maakten.

Eindelijk, op het midden van een dag, lang nadat ze uit Monserre waren vertrokken, kondigde Jules voldaan aan:

‘Blackwaterpost!’

En voor het eerst na vele dagen zagen ze mensen, die zich naar een aanlegsteiger spoedden, toen de kano in het zicht kwam. Er was een groep houten gebouwen, terwijl er langs de rivier nog enkele Indiaanse hutten stonden. Alles maakte een degelijke en verzorgde indruk. Het hoofdgebouw was een ruime blokhut, van zware boomstammen opgetrokken. Vlak daarbij stonden enkele schuren, waarschijnlijk voor het bewaren van het bont.

Blijkbaar door het drukke gesnater van de Indiaanse vrouwen opmerkzaam gemaakt op de komst van vreemdelingen, kwam uit het hoofdgebouw een blanke naar buiten, die verrast staan bleef, toen hij de kano zag aanleggen. Dan liep hij met snelle passen recht op Arendsoog toe, die juist aan land was gesprongen.

‘Monsieur Stanhope?’ zei hij.

‘Die ben ik,’ antwoordde Arendsoog, terwijl hij de man zijn hand toestak. ‘En u bent zeker Pierre Coutau?’

‘Oui, monsieur, ik ben de klerk van monsieur Stevens. Notaris Pannier heeft mij indertijd laten weten, dat hij u zou schrijven. Maar ik had u niet zo snel verwacht. Zeker niet voor het volgend voorjaar. Ik ben blij, dat ik deze zware verantwoordelijkheid niet langer hoef te dragen,’ voegde hij er aan toe. ‘Bonjour, Jules, hoe gaat het?’ verwelkomde hij dan de halfbloed, die breed grijnslachend Pierre Coutau de hand schudde.

‘Dit is mijn Indiaanse vriend, Witte Veder,’ zei Arendsoog.

Met een plechtig gebaar reikte Witte Veder Pierre de hand.

‘Witte Veder?’ aarzelde deze. ‘Witte Veder? Waar heb ik die naam meer gehoord?... Wacht, ik weet het al! Monsieur Stevens heeft mij veel over hem verteld. Witte Veder... Maar dan... dan moet u Arendsoog

zijn!' riep hij verrast uit.

'Zo word ik inderdaad genoemd,' antwoordde Arendsoog glimlachend. 'Maar ik had niet verwacht, hier in deze streken met de naam Arendsoog te worden aangesproken. Hoe komt u op het idee, dat ik Arendsoog moest zijn?'

'Wel,' lachte Pierre, 'Stevens heeft me vaak verteld, hoeveel hij aan u te danken had, en hoe u beiden als het ware onafscheidelijk bent. Soms duidde hij vaag aan, dat het zijn bedoeling was, deze post aan een van zijn beste vrienden na te laten. En nu ik Witte Veder hier zie, en van de notaris hoorde, dat de erfgenaam bericht had gekregen, kon het niet anders, of die erfgenaam moest Arendsoog zijn. Maar komt u toch binnen! Laten we hier niet in de kou blijven staan!'

Inderdaad, nu de zon naar de ondergang neigde, voelden ze de koude van de nu zeer nabij zijnde winter, die, naar Jules al meermalen had verzekerd, dit jaar wel vroeg zou invallen.

Arendsoog liep de veranda op, voorafgegaan door Pierre, die aan een paar Indianen vlug enige bevelen gaf. Ze gingen naar Jules, die met de bagage bezig was, en hielpen hem, die binnen te brengen.

In de grote haard in de gezellige woonkamer vlamde een lustig houtvuur, dat een behaaglijke warmte verspreidde.

'Louise!' riep Pierre.

Vanuit de keuken kwam een dikke Indiaanse vrouw aanschommelen.

'Thee, en veel eten voor onze gasten. Louise!' beval Pierre vrolijk.

Arendsoog was gaan zitten en keek goedkeurend om zich heen. 'Stevens heeft het zich hier wel gezellig gemaakt,' merkte hij op. 'Hij was altijd een aardige kerel. Jammer, dat hij dood is. Wanneer is het gebeurd?'

'In het begin van dit jaar,' antwoordde Pierre, plotseling ernstig.

'Op welke datum?'

'Dat weet ik niet.' Arendsoog keek verrast op.

'Weet u dat niet?' vroeg hij ongelovig.

'Het is in januari gebeurd, in de tijd van de zware stormen. Maar dat is een lang verhaal. Als u het goed vindt, zullen we eerst eten. Daarna zal ik u vertellen, wat er voorgevallen is.'

'Goed, mits u mij eindelijk ook wilt uitleggen, wat er hier precies aan de hand is. Wat de reden is, dat het met de bonthandel zo slecht gaat tegenwoordig. Welk geheim hier achter schuilt.'

'Straks zult u alles horen, voor zover het tenminste aan mij bekend is,' beloofde Pierre.

HOOFDSTUK 3

De geest van de eenzame wolf

Ze zaten met hun drieën bij de haard, die door Pierre nog eens extra was opgestookt. Jules was ergens bij de Indianen. Hij zou de andere morgen weer vertrekken, als het weer tenminste gunstig bleef.

‘Het begon enige tijd vóórdat monsieur Stevens ziek werd,’ ving Pierre zijn verhaal aan. ‘Een paar Indianen verschenen op de post met het ontstellende bericht, dat de pelsdieren, die ze in hun vallen hadden buitgemaakt, door een wild beest waren verscheurd. Het bont was natuurlijk waardeloos geworden. Stevens verzekerde hun, dat hij onmiddellijk jacht zou laten maken op deze vandaal. Hij ging zelf mee, maar vond alleen een breed, plat spoor, dat naar een pijnbos leidde. Daar eindigde het plotseling, alsof het dier, dat het spoor had gemaakt, in rook was opgegaan.’

‘Hoe bedoel je dat?’ vroeg Arendsoog belangstellend. ‘Waren er geen tekenen, dat het dier in een boom geklommen was?’

‘Daar hebben ze natuurlijk op gelet. Maar er is geen enkel dier, dat van de ene boom naar de andere kan springen, behalve dan een eekhoorn. Tenminste niet over zulke afstanden, zoals door Stevens werd opgemerkt. Hij keerde dus onverrichter zake terug. Niet lang daarna kwam van een andere vallenlijn hetzelfde bericht. Woedende Indianen begonnen een klopjacht. Twee van hen zetten hun onderzoekingen voort, toen de anderen het al lang hadden opgegeven. Toen ze na enkele dagen nog niet terug waren, ging men Ze zoeken. Ze vonden hun lichamen in de sneeuw...

‘Maar... dat is verschrikkelijk!’ riep Arendsoog uit.

‘Inderdaad,’ beaamde Pierre. ‘U begrijpt, dat Stevens woest was. Hij waarschuwde al de omwonende stammen, om naar het dolle beest uit te kijken, maar ondanks alle moeite die men zich gaf, werd er geen spoor meer ontdekt. Toen kwamen van verschillende kanten berichten, dat men ‘s nachts in de buurt van de vallenlijnen het vreemde gehuil van een wolf had gehoord. Men meende althans, dat het van een wolf moest zijn, omdat het daar het meeste op leek. Jagers, die er

dadelijk op uit getrokken waren, kwamen onverrichter zake weer terug. Soms hadden ze het brede spoor weer gezien, dat door geen enkel dier gemaakt kon zijn. Maar dat was dan ook alles.’

‘Waar leek dat spoor op?’ vroeg Arendsoog.

‘Precies zou ik het u niet kunnen zeggen, want ik heb het zelf nooit gezien,’ antwoordde Pierre. ‘Naar de beschrijving van Stevens kon het alleen gemaakt zijn, als men een zwaar voorwerp door de sneeuw achter zich aan trok. Maar als dat het geval was, dan zou het er op duiden, dat we met een mens in plaats van met een dier te doen hadden. Tot die slotsom was Stevens tenminste gekomen.’

‘En zeer terecht,’ merkte Arendsoog op.

‘Maar dan zou het een soort aapmens moeten zijn,’ wierp Pierre tegen. ‘Hoe is het anders mogelijk, dat die zich in de lucht onzichtbaar maakt?’

‘Heeft men daar werkelijk al eens een diepgaand onderzoek naar ingesteld?’ wilde Arendsoog weten.

‘Wel,’ aarzelde Pierre, ‘om u de waarheid te zeggen, weet ik dat niet. Stevens is er zelf de eerste keer wel geweest, maar hij gaf dadelijk toe, dat hij geen beste spoorzoeker was. Kort daarop werd hij ziek. Wel niet zo, dat hij de zaken niet meer kon waarnemen maar toch waagde hij zich niet meer in de strenge kou. En ik betwijfel, of de Indianen het zoeken naar het beest, dat zij eerst een wolf noemden, wel ver hebben uitgestrekt. Vooral, nadat ze de lichamen van hun twee stamgenoten hadden gevonden.’

‘Je zegt: wat ze éérs een wolf noemden. Hebben ze er intussen dan een andere naam voor bedacht?’

‘U weet, hoe bijgelovig de Indianen zijn. De wildernis is hier bevolkt met geesten, voornamelijk boze geesten, die ze tot vriend moeten houden. Niet ver hier vandaan ligt een meer, het Uruquai Lake. Aan de oever daarvan leeft een vrij grote stam, en de medicijnman van deze stam heeft uitgemaakt, dat de vernielingen aan de vallenlijnen zijn veroorzaakt door een heel boze geest. Hij zegt, dat de Grote Geest hem dat heeft geopenbaard. Stevens en ik hebben van alles gedaan, om dit de Indianen uit het hoofd te praten, maar tevergeefs. Het ergste is, dat ze zich er nu bij neerleggen. Als er weer bont vernield werd, namen ze aan, dat de ‘Geest van de Eenzame Wolf’, zoals ze hem noemen, het gedaan heeft. Voor en na trekken ze weg naar andere streken, en wij krijgen bijna geen bont meer.’

‘Dus ze nemen ook niet de moeite, om het bont, dat ze in andere

streken hebben buitgemaakt, hier te verhandelen?’

‘Nee, en wel om twee redenen. Verder noordelijk ligt een andere handelspost, van een zekere Bingham Westlake. De meeste Indianen zijn naar het noorden getrokken, en de post van Westlake ligt belangrijk dichterbij voor hen. Maar het voornaamste is wel, dat ze hier niet meer durven komen.’

‘Wat? Ik zou toch zeggen, als ze het bont eenmaal buitgemaakt hebben...’

‘Dat dachten wij ook. Maar tot tweemaal toe zijn Indianen ‘s nachts aangevallen en behoorlijk mishandeld. Nu vertellen ze overal, dat de geest van de Eenzame Wolf op de routes naar de Blackwaterpost loert, en dat niemand zijn leven zeker is, wanneer hij met zijn met vellen bont beladen sleden daarheen op weg gaat. Een enkele trotseert nog wel eens het gevaar, maar meestal alleen, als ik hem door een paar van mijn eigen mannen laat begeleiden.’

‘Met dat al heb je me nog niet verteld, hoe het met Stevens ging,’ zei Arendsoog na een poos.

‘Daar kom ik nu op,’ vervolgde Pierre. ‘Het begon ons danig te vervelen, dat zult u begrijpen. Toen dan ook na een tijdje volgens de Indianen de stem van de Eenzame Wolf weer werd gehoord, besloot Stevens, er zelf op uit te gaan, en niet te rusten, eer hij die geest gevangen had.’

‘Was hij toen al ziek?’

‘Hij liep te rillen van de koorts. Ik heb van alles geprobeerd, om hem van zijn voornemen af te brengen, maar hij wilde niet luisteren. Ik wilde met hem mee gaan, maar dat verbood hij me. Ik moest voor de post blijven zorgen, zei hij. Het scheen, dat hij begreep, welk doodsgevaar hem wachtte, want hij maakte alles klaar, voor het geval hij niet meer terug zou keren.’

‘Ging hij alleen?’

‘Ja. Hij wilde niemand dwingen, zich in hetzelfde gevaar te begeven. Geen enkele Indiaan bood zich aan, hem te vergezellen. En dus vertrok hij op een morgen heel in de vroege... Ik heb hem niet meer terug gezien.’

‘Nam je dan maar dadelijk aan, dat hij dood zou zijn?’

‘O nee, dat niet. Toen hij na drie dagen nog niet terug was, ben ik er zelf op uit gegaan. Ik liet de post achter in de hoede van Chou, dat is zo’n beetje de opzichter over de Indianen die hier wonen, tenminste, voor zolang het duurt. Ik heb een paar Indianen geprest, om met me